

for retten, kan han ikke udleveres før udløbet af den frist på 3 dage, som er nævnt i § 16, jf. § 18 b, stk. 4, 2. pkt. Indbringes beslutningen for retten, kan udlevering ikke ske, før beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse.

Stk. 2. Udlevering skal gennemføres snarest og så vidt muligt inden 10 dage efter de i stk. 1 nævnte tidspunkter, jf. dog § 10 i.

Stk. 3. For at sikre gennemførelsen af en udlevering kan de i retsplejelovens kapitel 69 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling omtalte retsmidler anvendes. Fængsling, som er sket efter denne bestemmelse, skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af fristen i stk. 2. I særlige tilfælde kan retten dog forlænge denne frist.

§ 18 f. Genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen, skal med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom og genstanden skal tjene som bevis eller hidrører fra lovovertrædelsen.«

13. I § 19, *stk. 1*, ændres »fremmed stat« til: »stat uden for Den Europæiske Union«.

14. § 20, *stk. 4*, affattes således:

»*Stk. 4.* Anmodning om tilladelse efter stk. 1 fra en stat uden for Den Europæiske Union skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 11, stk. 1, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene. Anmodning om tilladelse efter stk. 1 fra en medlemsstat i Den Europæiske Union skal indeholde de oplysninger, der omtales i § 18 a, stk. 1-3, samt oplysning om, hvorvidt den pågældende forlanger lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene.«

15. I § 21, *stk. 1*, indsættes efter »§ 2«: »og § 2 a«.

16. I § 21 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Sker udleveringen til en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, kan tilladelse dog meddeles, såfremt der er modtaget oplysning om den eftersøgte identitet og nationalitet, tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser samt oplysning om, hvorvidt der er udstedt en europæisk arrestordre. Hvis udleveringen til

en anden medlemsstat sker fra en stat uden for Den Europæiske Union, skal der ud over de i 1. pkt. nævnte oplysninger endvidere gives oplysning om, hvorvidt der foreligger en anmodning om udlevering.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

17. Efter § 21 indsættes:

»**§ 21 a.** En person, der er frihedsberøvet i udlandet, og som midlertidigt er udleveret til Danmark med henblik på retsforfølgning her i landet, skal, når retsforfølgningen er afsluttet, tilbageføres til den fremmede stat, hvorfra den pågældende er udleveret. Den pågældende skal være frihedsberøvet under udleveringen, medmindre andet er aftalt med den stat, hvorfra udleveringen er sket.

Stk. 2. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten efter anmodning fra politiet. For frihedsberøvelsen fastsættes en frist, der kan forlænges. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

Stk. 3. Under frihedsberøvelsen er den pågældende alene undergivet de indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet. Anbringelse kan ske i arresthus, jf. retsplejelovens § 770, stk. 2.«

§ 2

I lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975, § 5 i lov nr. 433 af 31. maj 2000 og § 6 i lov nr. 378 af 6. juni 2002, foretages følgende ændring:

1. I § 1 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Loven omfatter dog ikke udlevering fra Danmark til Finland og Sverige, i det omfang de særlige regler om udlevering mellem medlemsstater i Den Europæiske Union er mere vidtgående end reglerne i denne lov.«

§ 3

Loven træder i kraft den 1. januar 2004. Loven finder anvendelse på anmodninger om udlevering, der fremsættes efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan dog ved kongelig anordning helt eller